

# הרומן הארוך שלי עם מרכז הסיוע / מיטל מיכאלי\*

הרומן הארוך שלי עם מרכז הסיוע התחיל לפני 14 שנים.

הייתי סטודנטית ענייה לקולנוע שחיפשה דרך להרוויח עוד קצת כסף כדי לשלם שכר דירה. ראיתי מודעה במסדרונות האוניברסיטה שקוראת לסטודנטיות לדבר עם בני נוער על מיניות תמורת מלגה.

כשהגעתי לקורס ההכשרה ברח' הירקון לא ידעתי כמובן, שהכניסה לבניין הזה תשנה את חיי.

בעוד שמבחוץ היתה אוירה קשה של רח' הירקון של אז, בפנים הרגיש לי שהגעתי הביתה.

לא ידעתי להסביר את זה אז, אבל התחושה הייתה חדה וחזקה. הרגשתי שהנשים המדהימות האלה אומרות בקול גלוי את כל מה שהרגשתי וחשבתי ולא העזתי לנסח בקול רם. הן מבינות אותי. אני מבינה אותן. אנחנו חולקות איזה חווית חיים אינטימית פנימית שעד אותו יום לא היו לי מילים לתאר אותה.

מאז כמובן, הכל היסטוריה (או היא-סטוריה). רגעים משמעותיים כל כך בעיצוב האישיות שלי אני חייבת למקום הזה. כל השנים האלה, לקחתי איתי את מרכז הסיוע לכל מרחב אחר בחיי. למקצוע שלי, לדייטים שלי, למשפחה שלי, לחברות היקרות שלי.

זה התחיל בזכות הנפלאה להגיע לבי"ס תיכון בין שיעור מתמטיקה לחינוך גופני, ולפנות מקום לדבר על הנושא שהכי חשוב לדבר עליו. לפגוש את העיניים הנבוכות אבל כל כך כמהות של הנערות (והנערות), לשמוע את קולן האותנטי.

להזדהות. להחזיר להן מבט מבין שמנקז בתוכו את כל התורה על רגל אחת- "את לא לבד".

זה המשיך בזכות הנהדרת שניתנה לי להיכנס לפנימיות, בתים חמים, לדבר עם נשות צוות ונשות מקצוע. בכל רגע הרגשתי שאני שליחה שמפיצה

בשורה כל כך חשובה.

סגירת המעגל קרתה בשש השנים האחרונות, בהן זכיתי להיות רכזת קו הסיוע. כאן אני פוגשת את מרכז הסיוע מזווית אחרת לגמרי.

בשנים האלה ראיתי, דיברתי ופגשתי כל כך הרבה נשים, שנמצאות בתוך סבל נורא, חוסר צדק וחוסר אונים משתק. חלקן העזו בפעם הראשונה לפתוח בפניי את הסוד הכל כך נורא. הן כנראה הרגישו מה שאני הרגשתי באותה פעם ראשונה שהייתי כאן - שכאן אפשר לשבור את השתיקה הכל כך רועמת, שמילים שישלמו עליהן מחיר כל כך כבד בחוץ, כאן יתקבלו בחיך אוהב והכרה.

הרבה פעמים הן מרימות את המבט לבדוק את התגובה שלי ואני רואה שהן מתקשות להאמין לי. כל כך מוכנות כבר להאשמה, לספק, לביטול. לא יודעות איך להתמודד עם האמונה הפשוטה והכנה בהן ובמה שמספרות.

זכיתי לאורך התקופה הזו לראות וללוות את הדרך המופלאה שנשים עושות בחיים לצד הפגיעה. גיבורות אמיתיות, שנלחמות על כל יום בחייהן, שנאבקות ברוע גולמי שחדר ונצרב בגופן ובנפשן, ללא כל יכולת להתגונן מפניו. שנאבקות בכל כוחן לחיות, להאמין, לאהוב שוב.

זכיתי ללוות נשים נפלאות שבאמצע החיים החליטו שהן לא יכולות עוד "להסב את המבט הצידה", כפי שכונתה ג'ודית לואיס הרמן; שבחרות להסתכל למציאות בלבן של העיניים; שמוכנות לראות, לשמוע, להכיל, להיות, במקומות שאף אחד אחר לא מוכן. אז מרכז הסיוע באמת שינה את חיי. זו לא קלישאה. אני האישה שאני בזכות המקום הזה. אני אשת המקצוע שאני בזכות המקום הזה. ויש לי כל כך הרבה אחיות נפלאות שהולכות איתי בדרך.

\*עובדת סוציאלית ורכזת סיוע במרכז סיוע תל אביב